

[Indenrigsministeren]

Med hensyn til spørgsmålet, om der er taget højde for, at der ikke sker en forringelse af læbe/ganespaltebehandlingen, kan jeg sige i forbindelse med det, hr. Steffensen var inde på her, at sundhedsstyrelsen direkte har frarådet, at man opretholder funktionen, som jeg sagde i mit første indlæg, som en slags ø på Diakonissestiftelsen, når der bliver oprettet et geriatrisk center. Af de grunde, der har været nævnt, nemlig at brugerkommunerne trækker deres andre patienter tilbage, er plastikkirurgien det eneste, der vil være tilbage på Diakonissestiftelsen. Det fraråder sundhedsstyrelsen altså direkte, og brugerkommunerne har også taget kraftig afstand fra den tankegang, fordi de er meget bange for, at plastikkirurgi kommer at ligge som en ø uden de støttefunktioner, der var, dengang det var et aktivt hospital.

Der er altså tale om, at brugerkommunerne ønsker at trække deres plastikkirurgiske behandling hjem til sig selv, og det, der bliver tilbage, er læbe/ganespaltebehandlingen, som det fra mange sider og navnlig fra sundhedsstyrelsens side har været anbefalet, da det er et meget vigtigt landsdelsspeciale, bliver anbragt på rigshospitalet. Det drejer sig om 10 senge, og vi gør os naturligvis så megen umage, vi kan, for at overføre den ekspertise, der har været på netop dette område, fra Diakonissestiftelsen til rigshospitalet.

Jeg tror, at jeg kan svare fru Birthe Hansen, at i forhold til det at lade disse specialer ligge alene på Diakonissestiftelsen mener jeg, vi har fundet en overordentlig god løsning.

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg synes simpelt hen, det er for dårligt, at man fra kristeligt folkeparti skal høre, at det gerne vil bevare de små hospitaler. Jeg har da også bemærket, at det har været skrevet i dagspressen adskillige gange. Jeg har også bemærket som citeret af hr. Agerschou, at CD også ville bevare dem. Det er det, der sker, når små partier kommer i regering med de store: så bliver de små nødt til at rette sig efter, hvad de store partier siger. Det hjælper ikke, at man står heroppe og siger, at man gerne vil diskutere det i udvalget, for det er jo i realiteten overstået. Sagen er desværre afgjort.

Jeg vil godt påpege det beklagelige i, at der ikke var nogen partier på den borgerlige

fløj eller i socialdemokratiet, der ville støtte underskriftsindsamlingen, så vi kunne få denne sag på programmet den 29. juni 1984, hvor vi var inde at godkende EF-mandaterne. Det ville have været betydelig mere rimeligt, at man på det tidspunkt, tidligt på sommeren, havde taget det op i stedet for at vente til dette sene tidspunkt, hvor alt i og for sig er afgjort, med hensyn til Diakonissestiftelsens fremtid.

(Kort bemærkning).

Steffensen (KrF):

Fru Pia Kjærsgaard har nok ikke forstået, hvad det egentlig betyder, når der er tale om et alment hospital, og når der er tale om landsdækkende specialer. Derfor gav jeg tilsagn om og ønsker udvalgsarbejdet brugt til at undersøge og få tingene belyst på en sådan måde, at også udvalget får kendskab til synspunkterne dels hos sundhedsstyrelsen, som ministeren gør opmærksom på, dels hos de eksperter, der står i arbejdet. Det var dog ganske rart og ganske nødvendigt at vide, hvordan disse ting står i forhold til hinanden. Det er det eneste realpolitiske, der er i det. Det andet: at ville fastholde et hospital uden senge, er jo utopi.

Agerschou (SF):

Som det måske er gået op for flere, vedtog et bredt flertal i folketinget den 2. juni 1981, at bl.a. Diakonissestiftelsens hospital skulle bevares som et funktionsdygtigt alment hospital. Bag det forslag, der blev vedtaget, stod retsforbundet, VS, SF, fremskridtspartiet, kristeligt folkeparti, CD, det konservative folkeparti og venstre. Altså også de fire nuværende regeringspartier. Indenrigsministerens partifælle hr. Svend Erik Hovmand var ordfører for forslagsstillerne, hvis nogen skulle have glemt det.

Man skulle umiddelbart tro, at med et så bredt flertal bag sig ville hospitalet være sikret en lang fremtid. Men nej. I maj 1984 bekendtgør indenrigsministeren, at det skal nedlægges pr. 1. januar 1985. Det sker, uden at indenrigsministeren på nogen måde forelægger det for folketinget som andet end en forsinket orienteringsskrivelse til kommunaludvalget, og det selv om 1981-beslutningen stadig stod og faktisk i dette øjeblik stadig står ved magt. Det er ikke til-